

Het kindertehuis op Sumba

Na er lang naar te hebben uitgekeken stonden we dan op Sumbanese bodem tussen al die kinderen waarover we alleen maar konden fantaseren. Een hele belevenis en ervaring was het die eerste kennismaking, maar ook erg onwerkelijk allemaal. Voor ons gevoel konden we nooit al die namen onthouden, leken ze allemaal op elkaar en waren het héél véél kinderen. Gelukkig viel het allemaal mee en hielpen de kinderen hier ons wel bij!

Klasje

Al snel kregen we te horen wat men voor ons 'in petto had', de drie maanden die voor ons lagen, met gelijk de vraag er achteraan of we dit zagen zitten.... Het voorstel was dat dat wij elke morgen een groepje van elf kinderen in de leeftijd van 4 a 5 jaar onder ons hoede wilden nemen. Dit groepje kinderen werd de anak-tk (kleuterklas) genoemd. Een uitdagend, maar ook moeilijk voorstel. Geen van beiden komen we uit het onderwijs en zijn dus als juf maar 2 leken... Dit hebben we gelijk aangegeven, maar was gelukkig geen probleem. En toen zijn we het gaan proberen! De (eenvoudige) opdracht was; houd ze bezig, leer ze spelen en knutselen, maar vooral leer ze met elkaar spelen en delen op een creatieve manier. Wanneer jullie hiermee aan de slag gaan vinden wij het al genoeg! Tja, wie A zegt moet ook B zeggen en we hebben dus de stoute schoenen maar aangetrokken. En heus, de eerste week viel niet mee en dachten we wel eens: Waar zijn we aan begonnen! Het was maar goed dat een echte kleuterjuf ons en ons klasje niet zag, ze zou gillend wegrennen als ze polshoogte kwam nemen en de chaos, het lawaai en de 2 wanhopige juffies zag! Maar gelukkig, alles went, zo ook onze nieuwe job. Na verloop van tijd kwam er meer rust en structuur in ons klasje en konden we steeds meer van genieten van 'onze kinderen', want zo voelt het wel hoor na 3 maanden lang moedertje voor ze te zijn geweest!

Na de dagopening (gezamenlijk bidden en een psalm + andere liedjes zingen) werd er afwisselend gewerkt en gespeeld. Het werken was vooral knutselen, iets doen met kleuren, getallen of het schrijven in schriftjes. Het spelen kon van alles zijn. Eindeloos konden ze zich vermaken met oude/verscheurde boekjes, houten blokken, autootjes of, niet te vergeten, het spelen van "Jan Huigen in de ton" met aansluitend "Groen is gras, groen is gras".

De tijd vloog en het was altijd zo weer 10 uur (pauze-tijd). In dit halfuurtje konden ze altijd, na de warme melk + snack, volop hun energie kwijt. Vol nieuwe moed werd er daarna ook altijd begonnen aan het laatste stukje van de ochtend. De eerste maand werd deze tijd grotendeels hetzelfde doorgebracht als voor de pauze. De laatste 2 maanden was er ook een vrijwilligerster uit Canada. Tijdens haar verblijf kwam zij na de pauze bij ons in het lokaal (voor de pauze ging ze de andere lokalen langs) op de keyboard spelen en samen zingen. Tijdens deze uurtjes is er heel wat afgezongen, voor de kinderen was het een leuke/gezellige onderbreking en ze genoten er dan ook volop van! Al snel was het dan 12 uur, etenstijd, om en moe maar voldaan aan tafel te schuiven. Wat betreft het mee-eten in het kindertehuis heeft kokkin Idi zeker een dikke pluim verdiend, er werd altijd goed voor ons gezorgd. We zijn zeker niets tekort gekomen!

Middagen

De eerste paar uurtjes van de middagen in het kindertehuis was altijd een heel verschil met de ochtenden. Het grootste deel van de kinderen lag dan te slapen en ook het personeel trok zich grotendeels even terug. Voor iedereen was het dan even tijd voor een korte siësta. Ook wij maakten hier dankbaar gebruik van en namen dan even tijd voor onszelf. Alhoewel we na verloop van tijd steeds meer werk gingen zien en we uiteindelijk nog voor het kindertehuis bezig waren (maar dat hadden we er graag voor over...). Vanaf half 3 was het weer volop drukte in het kindertehuis. Na een beker drinken met iets lekkers kregen de kinderen tijd voor zichzelf en kon er volpop gespeeld worden. Onze bezigheden waren erg verschillend. Of we speelden volop mee, of we deden achterstallig werk. Zo hebben we ook wel een aantal middagen 'naaiend' doorgebracht. De één knopen aannaaien, de ander achter de naaimachine om kleren te verstellen of kussenslopen te naaien, de derde met de hand verstellwerk aan het doen. Erg gezellig waren die middagen! Ook het spelen met de kinderen hadden we niet graag willen missen. Zo hebben we ze geleerd hoe je een hinkelpark moeten tekenen en deze gebruiken, maar ook "pinkie" trekken vonden ze erg leuk.

David

Een andere bijzondere ervaring was de opname van een nieuw kind in het kindertehuis. Een jongetje van 2 weken oud met een flinke hazenlip + gespleten verhemelte, die de naam David heeft gekregen. Hij werd op een zondag gebracht door wat familie en een slavinetje. Nadat alle gebruikelijke papieren waren getekend kon iedereen in het kindertehuis hem bewonderen en ging de familie met het slavinetje weer huiswaarts. Op dat moment beseften we goed hoe verschrikkelijk belangrijk is dat de kinderen allemaal de liefde en aandacht krijgen die ze nodig hebben. Dit jongetje ook, verstoten door familie, groeit op zonder ouders en heeft geen fijn gezin om zich heen waar hij zich veilig mag voelen. Gelukkig mocht ook dit kind een plekje vinden in het kindertehuis "Pengarapan" waar goed voedsel is, goede medicijnen, goede leefomstandigheden en waar de kinderen met liefde omringd worden. Maar het allerbelangrijkste waar ze elke dag maar weer mogen horen uit Gods Woord.

Inmiddels hebben we vernomen dat ook dit jongetje is overleden. Het leek zo goed met hem te gaan, het was erg aangrijpend om dit bericht te krijgen (zie nieuwsbrief september 2008).

Natan/Roger.

Naast alle fijne dingen die we hebben meegemaakt werden we ook dagelijks weer geconfronteerd met alle armoede, verdriet, nood en zorgen die er in de kampongs om ons heen. Dit door verhalen van dhr. Sommer maar ook heel concreet tijdens het contact 's zondags met de kinderen uit de kampongs. Één keer zijn we naar de kampongs geweest waardoor het contrast tussen het leven in Pengarapan en het leven in een kampong nog scherper werd gevoeld en gezien. Na het bezoek aan de kampongs gingen we weer richting Pengarapan. Pengharapan, een veilige haven voor zoveel kinderen. Maar ook daar ging het verdriet niet voorbij. Tijdens ons verblijf zijn er 2 kinderen overleden, 2 jongetjes. Het éne jongetje was er al een paar maanden op het moment van overlijden. Het andere jongetje is op een middag opgehaald, de volgende morgen lag hij levenloos in zijn bedje.

Heftige ervaringen waren zijn dat, en niet alleen voor ons, maar ook voor de kinderen van het kindertehuis. Vooral het ene jongetje wat er al langer was hadden de kinderen een band mee opgebouwd. Bij het andere jongetje was het verdriet toch minder omdat men hem nog maar nauwelijks kende. Allebei kinderen zijn overleden omdat ze ziek waren.

Ook tijdens zulke gebeurtenissen is het cultuurverschil goed te merken. Wij, nuchtere westerlingen, denken eerst aan regelen en handelen en geven pas aan onze eigen emoties toe wanneer dit 'kan'. De cultuur daar is juist precies het tegenovergestelde. Eerst eigen emoties uiten (zowel verbaal als non-verbaal) en dan pas gaan handelen. Bij allebei sterfgevallen was dhr Sommer samen met ibu Christina (hoofd kindertehuis) naar de stad en werden wij in allerijl geroepen. Iedereen verliet zich helemaal op ons, waardoor het ook voor ons een zware en emotionele dagen waren. Hoe verdrietig en triest het ook was, het was toch goed om ook hier getuige van te zijn. Om zo te leren zien hoe zwaar het werken in de rimboe is zonder goede medische hulp binnen handbereik. Maar ook hoe machteloos men zich soms kan voelen en dat het vaak pionierswerk is. Het overleden jongetje, wat maar één dag geweest is was al heel lang ziek. Dhr Sommer wist dit en had al heel vaak gevraagd of ze het kind kwamen brengen in het kindertehuis. Telkens weigerde de familie dit, met de hoop het jongetje zelf beter te kunnen maken en zo hun slaafje niet kwijt te zijn. Uiteindelijk zagen ook zij wel in dat het jongetje niet meer beter werd, toen pas stonden ze het af aan het kindertehuis. Met alle gevolgen van dien.

Als ik al onze ervaringen zou moeten vertellen is het einde zoek! Veel ervaringen hebben we opgedaan waarvan ik er geen één had willen missen! Ondanks dat er de eerste dagen soms ook de 'moeilijke' momenten waren, heb ik er geen moment spijt van gehad. De cultuur, temperatuur en het dagritme was echt wel even wennen en daardoor soms ook best vermoeiend. Maar.... we hebben er zo ontzettend veel voor terug gekregen dat dit allemaal in het niets viel. De liefde van de kinderen, het leven in een totaal andere cultuur, jezelf helemaal te kunnen geven aan de naaste in nood, het is allemaal niet in woorden uit te drukken. Het afscheid nemen van iedereen was niet makkelijk. Dan pas beseft hoe je in 3 maanden gehecht bent aan de kinderen en de kinderen aan ons.

Eenmaal terug in Nederland was het de eerste dagen zo druk met het onderhouden van alle contacten dat er even geen 'plek' was voor heimwee. Toen ik weer aan het werk was en ik de draad van 'het gewone leven' weer had opgepakt begon voor mijn gevoel het verwerken van deze 3 maanden pas. En met het verwerken kwam de heimwee ook regelmatig terug. Vooral wanneer er gevraagd werd te vertellen over deze periode en de foto's weer op tafel kwamen. En het heimwee blijft! De éne keer is het erger dan de andere keer, maar wie eenmaal zo iets heeft gedaan is verkocht! Daarom zou ik het iedereen wel willen aanraden. Kijk over grenzen heen, help onze naaste in nood, ervaar hoe verrijkend het is jezelf weg te cijferen voor hen die onze hulp zo hard nodig hebben en beseft in welke luxe we hier leven. Maar vooral; beseft hoe ontzettend belangrijk het is om op te groeien in een veilig, vertrouwd en stabiel gezin waar de onderlinge liefde als een rode draad overal doorheen loopt.

Hartelijke groeten,
Hanneke Compagner

P.S ik ben samen met een vriendin 27 december 2007 vertrokken naar Sumba. 25 maart 2008 stonden we, met vele ervaringen rijker, weer op Nederlandse bodem.